

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

M O C S.

Mindenmü kézirat,
levél, hirdetés elfogadá-
sára, az előfizetési, díjak
és hirdetési összegek besze-
désére egyedül illetékes

„Mezőségi Híradó”
szerkesztősége Mocs.
Kéziratot nem adunk vissza.

MEZŐSÉGI HIRADÓ

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Dániel Géza. Főmunkatárs; Orbán Ferenc

Előfizetési ár;

Egész évre 8 korona

Félévre 4 . . .

Negyed évre . 2 . . .

Egyes szám ára 20 fill

Hirdetések díjszabás
szerint.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

Nyomon.

Fásult idegeidet ne hozza izgalomba nyájas olvasó a cím. Összeesküvést nem fedeztem fel s pénzhamisító banda üzelmeinek sem jöttem a nyomára. Inkább nyomozok, semhogy a bűnös nyomokat követném. Megfogta lelke- met kis lapunk vezető közleményének pár sora.

A legkiváncsabb ügyre, a népünk között nagyban elharapózott alkohol fogyasztásnak csökkentésére hívta fel az illetékesek figyelmét. Rövid ne- hány sorban e nyomon óhajtok én is haladni, hogy nyilvánosságra hozzam közvetlen közlelő szerzett tapasztala- taimat

Élénk figyelemmel kísérem én is az alkoholelles mozgalmat. Nem an- nyira az elmélet, mint inkább a gya- gyorlat, a látott dolgok megfigyelése szövénkem. Szeretem a szép rend- ben bevezetett következtetéseket, de azt tartom, hogy igaz, reális és a való élettel kvadráló ismerete csak annak lehet az alkohol rettenetes pusztításai- ról, ki nemcsak a városok cigányzenés éttermeinek, kávéházainak, mulató- kertjeinek ismeri lélektanát, hanem a ki fürkésző szemmel tekintett körül legalább párszor a putikok publiku- mán is.

Először is összemérem a két indi- viduumot, a városi alkoholistát és a

falusi iszákost. Csak ezután hozhatom le az olyan konkluziót, mi minden körülmények között helyesnek bizo- nyul. Ki hetvenkedik amott a festett magas falak márvány asztalainál s kit remegtet meg itt a sötét nyomoru- ságos lécajtájának felnyílása és be- csukódása? Amott a vasalt nadrág, a keményített ing, emitt a durva daróc, a verejtéktől szennyes felső ruha, mind- két esetben törekeny csontvázat takar. Azt is öli, meg is öli, megörli, el- emésztí a mértéktelen alkohol élvezet, ezt pedig kiforgatja emberségéből, mert a kötelező, veleszületett társa- dalmi természetes törvényeket is sárba tiporja az eltompított agyvelő.

Ha mentési akcióról beszél a 20-ik század, ha a legnagyobb baj orvos- lására törekszenek a humanus tudósok, kimondom, hogy jobban helyén való mozgalmat nem ismerék. Az alapelve- t nézem. Az alkoholizmus az emberiség életfájának gyökerét támadja meg. Még nem korhad, még virágzik a törzs, de minden tavasz kevesebb és a mi rettenetes, vézna, csenevész, korcs- gyümölcsöt hullat. Ezért tartom rette- netesen főbenjáró bűnnek az alkoho- lizmust. Mert nem a sovinizmus, nem a nemzeti geniusz hullat könnyet a satnyulás, a degenerálódás láttán, ha- nem az általános nagy emberiség szí- vére üt a szó, hogy az alkoholizmus betegséggé fajult s nyomában jár a

modern század sok fattyuhajtása. Nem szánom a lateiner iszákost. A bűne veri meg s nem érdemli a szánakozást, hiszen rendelkezik annyi öntudattal és előismerettel, hogy züllöttségének következményeit eleve belássa. Más- különben is feje fölött ott van mindig a hajszálon függő kard. Ha összeomlik szervezete, ha reszketőssé teszi a de- lirium, ha kihágásai, bűnei miatt letér az egyenes útról, vagy csak az illem törvényei ellen is ha vét, ott van háta mögött, vagy feje fölött a te- kintély, a korlát, mi ha nem is rend- szeresen, de az alkoholisták nagy százalékát visszatartja a progresszív eséstől, a züllés bevégezett fokától. Hanem itt alatt, emitt a társadalom, vagy mondjuk az emberiség legalsóbb fokozatán, a munkás osztály soraiban fekete a világos nappal is és retten- tesen kinzó a valóság. Az apa, az anya, a környezet, a szomszéd, az a kis világ, melyben mindenik mozog, az iszákosságnak, az alkoholnak rabja. A csekely keresmény nem elég az étkezésre s csoda-e, ha bénító alkohol ölé méregével tompul el a szervezet zsarnoki önkénye és a tisztánlátás vi- lága? Családok, generációk züllebenek el e bűnben s előjönni látszik a Nir- vánának, a gyors megsemmisülésnek koromsötét, ijesztő éjszakája, hol csi- lagok helyett lidércfény nyújt szaka- dozott időközökben rémes, kísérteties világosságot.

A „Mezőségi Híradó” tárcája.

A pokol barlang.

(Vége.)

Gergely Tamás tanácstalanul állott meg. Nem mert a sötétben előremenni és ré- műlten kiáltozott vissza a társaságnak:

— Uraim, uraim, jöjjenek! A méltó ságos asszony eltűnt.

A társaság kedvetlenül törtetett előre. A fáklyások tömörültek és a kirándulók egy csapatban haladtak tovább. A barlang éjszakai homályában egyre mélyebbre nyomultak. A főispánnét nem találták sehol. Gergely Tamás izgatottan bámult bele a tátongó sötétségbe.

— Hiszen nem mehetett messzire — da- dogta rémülten — fáklyavilág mellett is alig lehet itt látni.

Egyszerre rémülten ugrott vissza. Óriási örvény ásitott előtte. A borzalomtól hallot-

fehér lett, amint ott állott a mélység szé- lén. Csak egy lépést tett volna még és elnyelte volna az örvény: a pokol.

A társaság borzongva hátrált meg. A vezetők keresztet vetettek magukra és visszafordultak. Most már csak visszafelé az út.

— De hol a főispánné?

A kirándulókat megdermesztette egy sötét sejtelen. Amint ott ásitott előttük a mélységes örvény mint a megsemmisülés torka, sötét sejtelmük, mint a legrémesebb valóság meredt eléjük. Ez a mélység nyelte el a főispánnét. A pokol!

A vezetők nem akartak tovább maradni e helyen. A félelem és borzalom mene- külni készítette őket a rémséges hely kö- zeléből. A társaság kénytelen volt vissza- fordulni.

De nem adtak föl minden reményt. Ta- lán még ráakadhatnak. Valószínűleg ut- közben valahogy elhaladtak mellette, s a sötétségben nem tudták észrevenni. Talán

csak egy kisebb mélyedésbe bukkott bele és az esés következtében csupán elvesz- tette az eszméletét. Ettől a reménytől sar- kalva, aztán szinte szaladva bukdácsolnak végig a visszavezető uton. Voltaképen csak a lelkiismeretüket nyugtatták meg ezzel is.

És mikor végre kiértek a Pokolbarlang nyílásához és arcukat megcsapta az üde, tiszta, szabad levegő, még a Gergely Ta- más szeméből is kiragyogott az élet gyö- nyöre. Az izzadt arcáról meghatottan tö- rülte le a verejtéket és fohászkodva sóhaj- tott fel:

— Végre kint vagyunk!

Csak percekkel később tértek újra ön- tudatra. Bénító ridegséggel merült eléjük ekkor a kérdés:

— Mi van a főispánnéval? Odaveszett volna?

Ezalatt a társaság másik része is kiver- gödött a purgatoriumból. Szentteleky fő- ispán kötődve szólitotta meg Gergely Tamást:

Ha mozgalmat indított a humanizmus, ehhez a mozgalomhoz lelkes gárdára van szükség. A kór, a baj általános. Lépten-nyomon szedi áldozatait. Becsukni, elzárni az áradat zsilipjeit furcsa egy gondolat volna. Hanem védő gátakat emelni, a fuldoklókat kimenteni, ez a felebaráti szeretetnek mindenkit kötelező parancsa. Hamarabb, vagy később, de az állam is odaszegődik a mentő akcióhoz. Jelen viszonyok között teoria az irányzat s meddőségének éppen az államok háztartása az okozója. Ennek fiók kinövése az erkölcstelen, pillanatnyi haszon, mit a nép életerős fájának éretlenül hevert gyümölcseiből akar összeharcsolni az élelmes faj.

Gondolkozzunk meg és tegyünk annyit e tekintetben, mennyit tennünk lehet. Én is, más is, naponként eljárunk a pálinkamérések szűk nyílásai előtt. Ne fordítsunk fejet az elhaladás-kor. Lépünk be bátran oda, hisz a bűn és fertő e konyháiban becsületesnek ismert ismerősünk is akad. Jó szóval, szelid figyelmeztetéssel kitessékeljük onnan a még rabul nem ejtett lelket. A dudvája, a férgese hadd hulljon.

Ha a tekintély és tisztelet tulajdonosa jóakaró figyelmeztetéssel áll elő, ritka az annyira züllött, kit ne kötne legalább jövőre a multkori esemény.

Ez lenne a kezdet kezdete. Én már próbát tettem és állíthatom, hogy nem csalódtam. Kevés, de körülményeink között mégis csak valami.

Falusi.

Az ország szürete.

Szüretre készül az ország. Magyar földön nagy és nevezetes esemény ez. Hegyeinken zöldel a bor ág, a magyar bornak messze idegen világrészekben is hire van.

— Nos, hol van a feleségem, hová dugtad?

Gergely Tamás halotthalvány lett. Szó nem jött az ajkára, csak a Pokol-barlang nyílása felé mutatott reszkető jobbajával. A főispán érthetetlenül bámolt rá. A bácskai aztán megemberelte magát. Reszkető szóval, tragikus hangon beszélt el az esetet.

A társaságot megdermesztette a hír. A főispán kétségbeesetten nézett vezetőik után, aztán a társaságnak néhány tagjával maga indult a felesége fölkeresésére. Hasztalan volt minden. A főispánnét elnyelte örökre a rettenetes Pokol-barlang.

Szentteleky főispán, gavallér főúr ezután a szerencsétlenség után teljesen visszavonult birtokára. A felesége lelkiüdvéért miséket mondatott és teljes magányosságban áldozott a boldogtalan asszony emlékének. Négy hónapra ez eset után valahonnan egy afrikai tengerparti városból aztán levelet kapott. A levél

Külön áldásunk nekünk a bor, olyan akár a buza, amely itthon acélosabban hánnya ki fejét, mint másutt.

Tokaj asszuja, az erdélyi hegyalja rizlingje, a dunántuli bor, sőt még a homok fajta is a magyar borok tűzét, zamatját hirdeti. Hej, tüzes is tőle a magyar lélek s talán azért is vagyunk olyan kuruc nép, mert jó a borunk. Hát az igaz is, hogy holmi árpalétól nem nagyon növekedik meg az ember virtusa.

Szóval szüretelünk. Nagy sor ez, vajjon milyen Istenáldása lesz a szőlőtőkén. A régi jó világban nem sokat tűnődött ezen a gazda, csak a fagyot imádkozta el, de amióta a zoológusok kitalálták az Istenverte filoxerát, meg a peronosporát, azóta sokat fő a gazda feje. Hej, mert a mi szép szőlőhegyeinket is alaposan megdézsmálta a filoxera!

A régi jó világot egyébként is erősen vissza sirja az ember ilyenkor, szüret időtáján. Régebben más szüretetek jártak, vigabbak, hangosabbak. Más idők, más emberek. És más erkölcsök is.

Valami méla bu, fájó lemondás fogja el az ember szívét, ha a régi szüretetekre gondol, amikor hét nap és hét éjjel folyt a dinom-dánom, az eszem-iszom a szőlőhegyeken. Egyik gazda átadta a vendégeket a másiknak s az ember ki sem jött a szüretelésből egészen a disznótorig.

Hiába, más világ járta akkor. Az emberek is jobban tudtak mulatni, nem voltak olyan savanyuak, mint ma s talán nem is voltak olyan szegények. De nem is volt akkor husdrágaság, exlex, három esztendő váltság, vagy ha volt is, hát egy-kettő elintézte azt a magyar a kardjával. Már tudniillik a váltságot. Mert a husdrágasággal bizony meg a régi időkben sem tudott volna megbirkózni a magyar.

A régi szüretetek emléke ilyen ősz elején kísértetni kezd. Még a nagyapáink vigan szüreteltek, ha ők nem, hát a dédapáink bizonyosan. Az apáinknak már szomorú volt a szüretjük. Egy sivar korszakba, a Bach-korszakba estek az apáink szüretjei s bizony abban az időben örömmé vált a magyar ember bora. Hála Isten elmúlt az az idő, csak vissza ne jöjjön.

Mégis csak a régi szüretetek emléke teszi széppé ezeket a szüreti mulatságokat. Az

külsején Gimoth Sándornak, a híres orosz-lánvadásznak erőteljes kézírása ékeskedett, belül azonban finom női kéz pörgette a gyöngysorokat. A levél így szólt: Drága barátom! Ime mostan az ön özvegye szól önhöz valahonnan egy másik világból. A pokol barlang szerencsétlen áldozata, az ön özvegye szól önhöz valahonnan egy másik világból. A pokol-barlang szerencsétlen áldozata, az ön özvegye csakugyan eljutott a pokolba, az elkárhozásba és most itt vergődik az afrikai nap égető heve alatt — boldogan. Nem kérek bocsánatot azért, amit tettem. A Pokol-barlang komédiáját magam készítettem elő. A maga érdekében tettem. Mert megszökhettem volna Gimothal másképp is. De nem akartam gyalázatot hozni önre. Egy világ romba dőlt, a férj világa, mert a század asszonya nem becsülte annyira a hitves szerelmét, mint a bűnös szeretkezést.

Pakots József.

ember lelke belering az illúzióba és áltatja magát, hogy hiszen ma is vigad.

Pedig manapság igazán csak sirva vigad a magyar.

Szüret előtt áll az ország. Gazdasági szempontból is rendkívül fontos, hogy milyen eredménye lesz az idei beriejtésnek, de fontos más szempontból is. Egyre ritkábbak a dátumok, amelyeken a magyar embernek vigadnia lehet s egyre sürűbbek a halotti torok évfordulóit, amelyeken sirnia kell.

Elevenitse föl a magyar a régi szüretetek emlékét, keressen vigasztalást a maga nevelte nedűvel, amely nem is olyan régen örömtüzeket gyújtott szüret-idő táján a szőlőhegyeken.

Ezekben a szomorú napokban vig szüretet a magyarnak.

Budapesti levél.

Vén asszonyok forró nyara után hirtelen — váratlan beköszöntött az ősz s igazi öngyilkosoknak való időt hozott. Hideg, piszkos eső mossamossa a mi szennyest aszfaltunkat, de felmosni, tisztára, soha nem fogja. A pesti aszfalton már annyi a bűn, a szenny, hogy egy új özvíznek kéne jönnie... Lám, a sivar őszi hangulat már a közlemény legelején is világfájdalomra hangolja a kedélyeket, hollott a meghívás így szól, hogy vidám és könnyed legyen ez a budapesti levél. Mert a derék vidéki olvasónak, akinek számára ez a levél íródik, amugy is elég baja van a maga szűkebb hazájában, elég szomorúságot lát maga előtt — ne szaporítsuk azt még a pesti szomorúsággal is.

Az őszi szezonba való átmenet heteiben mintha stagnálna a szezon. Nem történik semmi megemlékezésre méltó társadalmi esemény. A krónikás csak egy hónap múlva talál majd elegendő anyagot a „Budapest ősszel“ nevű téma feldolgozásához. Az átmenetnek eme heteiben készülnek a nagy szezonra a színházak s ahol a téli bálók tervei születnek meg, most kezdik össze ültögetni nagyjában a programot. A vagyonosabb elem most kezd haza szálankózni Ischlből, Gasteinből, Badenből, Ostendéből, a Rivériáról s aki nem megy nagy és kis utókurára Abbáziába, vagy a Pó mentére, az most kezd berendezkedni a téli szezonra.

Teljes azonban a kávéházak szezonja, amilyen mértékben kiürültek a ligeti s a budai korcsmák és kávéházak, olyan mértékben népesednek be a pesti cifra, nagyablakos lokalitások, ahol lustálkodó, újságot olvasó, politizáló, asszonyokat megszóló publikum huzza meg magát.

A „politizáló“ jelzőt kellett volna mindennek előtt használnom. Miként szerte szép Magyarországon, Budapesten is dühöng a politika. Vége annak a nyugodalmas időnek, midőn a ferenczvárosi vagy erzsébetvárosi Spiesburger, ásitva dobta félre az újságot, mondván:

„Da ist halt a Komödie. Für a gescheidenten Menschen taugt nit só Politik.“

A politika az utóbbi három fertály esztendőben átment az emberek véérébe s mindenütt, amerre a villamos robog és bömbölő rikkancs árulja az újságot — vadul politizál a budapesti magyar. Vadul

— és magyarul! Az emberek manapság, különösen nyilvános helyeken, szívesebben beszélgetnek magyarul, mint németül, ami nyilvánvalóan a nemzeti küzdelem hatása.

Mikor e sorokat írom, még javában dühöng a Zeysig-ügy. Azt mondják, hogy ez a második Dreyfus ügygyé nőtte ki magát, annyi benne a hazugság, a hamis tanu, a hamis adat s a vizsgálatnak, a helyes iránytól való elterelését célzó fufang. Falfák az ujságokat és óriási az izgatottság az ujságírók között, miután a politikai fufang és szenzáciológítás nem egy kollegát zavart bele a piszkos botrányba. Az éjjeli tanyákon, ahol az ujságírók munka után szoktak összegyülekezni, lázas izgatottsággal tárgyalják az ügynek új fázisait s közben, mert az ujságírók egymás között mindig humorosan tárgyalnak — röpköd a sok szellemes, vagy vaskos tréfa és mindegyiknek a Zeysig-ügy a pointje. Érdekes, hogy heteken át száz és száz ember, politikus, ujságíró, privát hazafi nyomozott Budapesten ebben a boszorkányos affaerben és mindenkinek meg van a maga biztos nyoma, amely az igazi bűnös leleplezéséhez vezet. Ha majd a bírák elé kerül ennek az ügynek egész irattárrá dagadt aktacsomója, ugyancsak izzadni fognak a törvénytudó bölcs urak, amíg az igaz és hamis adatok eme labirintusában el fognak tudni igazodni. Egyelőre ott vagyunk, hogy Zeysig itt, Zeysig ott, Zeysig mindenütt, hogy az ördög vinné már el közülünk ezt a nem létező német profeszort!

Uj szín ríkt néhány hét óta az utcákon. Kirakatok, kalapok, zsebkendők, nyakkendők — pirosak, hol szendén, hol téglapirosan, hol a tűz ríktó színében; mindenütt, uton, utféleu elébe botlik a piros szín. A munkások 15-iki felvonulása óta divat lett a vörös, piros szín és a szocialista elv hívei tüntetnek vele. Ifjú s öregebb férfiak, nők, gyermekek, rongyos munkások, elegáns gigerlik tüntetnek a piros színnel a nagyváros utcáinak forgatagában, hirdetvén ezzel is, hogy e szürke világ pirossá készül vedleni.

Odakünn az utcán színekben, beszédekben, ujságbetükben orgiákat ülik a világot felforgató tanok, — de bent az iskolában még a régi rend szerint, hazafiasan oktatják a tanulókat. Soha még tanító és tanári rendünk oly nagy sulyt a hazafias oktatásra nem fordított, mint most, amikor nyilvánvaló, hogy az élet iskolájába találkozni fog a világpolgárság és a társadalmi osztályharc csábos tanaival. Hatalmas ellenség ez s fel kell ellene bástyázva lenni!

A szívár őszi eső a szezon tökéletessége dacára is a színházakba kergeti az embereket. Pedig művelt, jóízű ember jobban teszi, ha nem jár most színházba, hanem otthon marad és olvassa a régi klasszikusokat. Mert sajnos, Budapesten ez idő szerint nincsen sem darab, sem színész. Már úgy értendő ez, hogy új darab és új színész. Egyre másra buknak az újdonságok és a fiatal színészgárda, amely hivatalosan lenne pótolni a ki-ki dülő öreg jeleket — felette gyengén áll talantom és tudás dolgában. Hasztalan a gombamódra szaporodó sok színi iskola, hasztalan a sok színház a jó színészek termelésében, egyelőre vigasztalan szünet állott be. Csak a jövőben hiszünk, a jelenben nem.

Krónikás.

HIREK és VEGYESEK.

Emlékeztető.

Szombat, okt. 7. Ágoston hv. Vasárnap, okt. 8. Magyarok Nagyasszonya. Hétfő, okt. 9. Azeop. Dénes. Kedd, okt. 10. Borg. Ferencz. Szerda, okt. 11. Placidiusz. Csütörtök, okt. 12. Miksa pk. vt. Péntek, okt. 13. Kálmán, Ede. Szombat, okt. 14. Kalliszt p. vt.

Lapunk olvasóit tisztelettel kérjük, hogy az utolsó évnegyedre esedékes előfizetési díjat és az esetleges hátralékokat szíveskedjenek a mellékelt posta-utalványon beküldeni.

Tisztelettel
a Szerkesztőség.

— **Diszes esküvő.** A mocsai plebániatemplom kedves egyházi ünnepségnek volt középpontja f. é. szeptember 30-án. Itt és e napon d. e. 10 órakor vezette oltárhoz jegyesét Bocskor Juditot Körner Guidó a nagyvárad 37-ik gyalogezred főhadnagya. Diszes kocsisor követte nyomon a virággal díszített menyasszonyi fogatot s pár pillanat alatt a virággal ékesített ragyogó oltár előtt állott a szépséges jegyespár s köréje csoportosult az impozáns nász kíséret. Hosszu Theofilné, szül. Ajtay Judith a nagyanya, Dr. Dán Jánosné, Burján Endréné, Bocskor Josefin, csendőrszázadosné, Deák Gyuláné, Bocskor Anna, csendőrszázadosné, Bocskor Irma, Bocskor Berta jelentek meg a nők közül. A férfiak soraiban ott láttuk Hosszu Theofil, Torday Sándor, Nagy Elek urakat, Deák Gyula, Körner Leó főhadnagyokat, Dr. Bocskor Aladár urat, Dr. Delli Adolf, Dr. Dán János orvosokat, Bocskor Lászlót Kutas Sándort és a kíváncsiak egész seregét. A rövid egyházi szertartás alatt sok szem könnyel telt meg. Az öröm és meglepettség csalta ki a szempillák alól. Az esketési szertartást a helybeli plebános végezte s szívből jövő alkalmi beszéddel bocsátta el az Ur oltárától az újpárt, s pár pillanat alatt a nagymama és jósa nevelő-anya Hosszu Theofilné Ajtay Judith urnő udvarára berobogott az oly diszes esküvői menet. Ellehet gondolni, hogy a meglepett szív tiszta szerelmével szakadt fel a keblekből a sok jókívánság, hiszen az oly szépszámu nász kíséret a közvetlen rokonságból telt ki s a többi is a legtisztább érzelem fűzi az oly kedves családhoz. Déli 12 órakor a fehér asztalhoz tömörült az ünneplő közönség. Sietni kellett, hogy 2 órára az esküvői ebéd is véget érhesen. Főlösképpen is említenünk, hogy a jó kívánságok nem egyszer ismétlődtek meg itt is és hogy a legszebb esküvői ünnepnek volt színtere Hosszu Theofil nagybirtokos és ny. kir. tanfelügyelő háza. Az is bizonyos, hogy ilyen alkalmak idején örült gyorsasággal forog és rohan az idő kereke. Mire véget ért a lukulusi ebéd, már utrakészen állott a fiatal házaspár. A szívek ismét összefortak, a könny megint megcsillant a szemekben s a virágos kocsikigördült az udvarból. A rokonok, testvérek, jóbarátok legjobb kívánságait vitték magukkal a nászútra. Az első lépés boldogsággal teljes hosszú életnek legyen kezdete. A vendégsereg még késő délutánig maradt együtt s annak minden tagja azzal a gondolattal távozott, hogy a legszívesebb vendéglátásban volt része és a legszebb ünnepnek közvetlen tanuja.

— **Szövetkezetünk.** Élénk figyelemmel kísérik a „Mocsvideki fogyasztási és érté-

kesítő szövetkezet” minden lépését. Már-már azt hittük, hogy az egyes osztályoknál észlelhető közöny miatt alkalmasabb, jobb időkre marad az eszme kivitele. Az ügyek élén állók azonban nem engedik, hogy elposványosodjék az áldásos mozgalom. Szaporán halad előre a megvalósulás felé a szövetkezeti ügy. Ugy halljuk, hogy a részvényösszegek begyűjtésének határidejéül megmáshatlanul folyó évi november 1-ét tűzték ki. A kik a jelzett napig jegyzett részvényeiknek összegét a szövetkezeti pénztárba be nem fizették, minden jogtól elesnek. Az érdeklődők figyelmét még egyszer felhívjuk egy fontos mozzanatra. A szövetkezeti boltban csak szövetkezeti tagok vásárolhatnak. Ne áltassa tehát önmagát senki azzal, hogy a sok utánjárással megteremtett szövetkezeti bolt nyitva áll majd mindenki előtt. Előre láthatólag alkalmas talaja lesz nálunk a szövetkezetnek, mivel a részvények ár-emelkedése együtt jár. Okosan cselekszik mindenki, ha a még hátra levő időn belül részvényt jegyez és annak értékét azonnal le is fizeti. Sok gondtól és utánjárástól váltja meg ezzel az intézőket.

— **Szüret** Tagadhatatlan, hogy legtöbb tisztelet illeti többi társai között az őszi évszakot. Igaz ugyan, hogy nyomában leselkedik a zimankós, fehér szakálu tél, de azért mégis az ősze legyen az elismerés, hisz ő tölti meg a gabna raktárokat, a tengeri szárítókát s a félhomályos pincék-ről is ritkán feledkezik el. Ez idén jó szüretre van kilátás. A mezőügyi szőlőtermés mindenben megfelel a tulajdonosok és fogyasztók várakozásának. Itt-ott már szüretelnek is. Természetes okok siettetik a tulajdonost. Eső után hasad és gyorsan romlik a gerezd. A sok szárnyas állat is — csókától a légyig, darázsig, mind-mind ellensége a szőlőnek, s tetemes károkat tehet abban. Hallomás szerint a mezőügyi mustnak cukortartalma nem marad a megelőző éveké mögött és mennyiség tekintetében jóval felül áll a múlt termésén. Az új telepítések most adják az első gyümölcsöt. A sok fáradozásnak és tetemes kiadásnak meg van már az eredménye. Oly gyönyörűen fejlett és kiadós gerezdeket láthat bárki az amerikai fiatal alanyokon, hogy gyönyörűség még a nézése is. A példa vonz. Bizonyosra vesszük, hogy a pompás eredmény a kipusztult mezőügyi szőlők gyors rekonstrukciójára ösztönzi a népet.

— **Rövidülnek a napok.** A pár heti derűs őszi napjain észre sem vesszük, hogy mennyire megrövidültek a nappalok. Most az újhód első napjain csaknem meglepett ez a tudat. 5—6 óra tájban csak botorkálva haladhat az ember. A kocsi közlekedés pedig valóságos Istenkísértés. Ha felborulásnak nem is, de összeütközésnek nem egy esetéről tudunk. Ilyen időre jó lenne meghonosítani a szokást, hogy csengővel lássa el a tulajdonos fogatát. Sok kellemetlen és kínos pillanatot szüntetne meg ez az elővigyázat.

— **Hová lett a víz?** Ezt a kérdést bátran feladhatjuk olvasóinknak megfontásra. Felfedezhető tudományos, vagy bármilyen alapon. Ne tréfáljunk a valósággal. Most az őszi nedves idő perceiben is szomjúság és üresség tátong a mezőügyi kutak legfenekeiben. A múlt esztendei nagyfokú aszály s a jelen évi rövid, de intenzív szárazság nem egy mezőügyi község lakóinak okozott kellemetlenséget. Idővel még oda jutunk, hogy az artézi kutak segítenek nálunk is a vízhiány esélyein,

— **Daloszak az esték.** Áldás a mező-kön, dal a szívekben. Mindig így volt. Ha kopár volt a megművelt határ, némává lett az ajak is s legföllebb a keserűség érzete szakadt fel a keblekből. Most van a tengeri hántás ideje. Ma este itt, holnap amott hangzik az ének. Halomra gyűlnek a sárgás tengeri csövek s a vídám dal belenyul a késő éjszakába. Hadd hangozzék a dal, hiszen verejtékes munkának gyümölcseért imádság az és hálás köszönet a gondviselés jóságáért.

— **Panaszt vettünk** egyik olvasónktól. Sok egészséges gondolatot tartalmazó s talán a nyilvánosság számára szánt sorait csak azért nem reprodukáljuk egész terjedelmében, mert kifejezésében nem eléggé választékos. A községi közlekedő utak hidait kifogásolja és azt mondja, hogy „rosszabbak a semminél, most sárba még tudtommal nem pusztult el mezőszégi magyar” a mi tudomásunk szerint más nemzetiségű sem, „de ma-holnap a sötét éjszakai, vagy estéli idő óráiban nyomorékokká lehetünk.” — Van valami pozitív igazsága panaszosnak. Az a nyomorúságos néhány darab fa, mit nappal hidnak nézünk, a közbiztonságnak legnagyobb ellensége nálunk, 8—10 méter széles utakon mit keres a három-méteres hid a melléje ázott méteres árokkal, minden karfa, vagy vagy cölöp nélkül? Ezt mi a jobb jövő reményében mondjuk. Ha majd megpuhitja a gyors enyészet a mostani községi hidakat, akkorára Allah növelje nagyra a mezőszégi fáknak árnyékát s juttasson hosszabb darabokat hidaink számára.

— **Szövetkezeti tagság a cégjegyzés előtt.** A Kuria a közel múltban érdekes döntést hozott 1905. május 11-én kelt 1309/904. sz. a. kimondván, hogy az, aki szövetkezetből való kilépését még a szövetkezet bejegyzése előtt jelenti be, nem lévén tagnak tekinthető, az alapszabályai-ban foglalt kötelezettségek őt még akkor sem terhelhetik, ha a szövetkezet tényleges működését már előbb megkezdte és az illető egy ideig ezeket a kötelezettségeket teljesítette is.

— **Végeladás engedély nélkül.** A belügyminiszter, mint a „Magyar Kereskedők Lapja” jelenti a közel múltban 5730/904. sz. a. érdekes határozatot hozott. A határozat kimondja, hogy az, aki iparhatósági engedély nélkül áruít végeladás, árverés, vagy tömeges és gyors eladásra ingerlő más módon eladja a kihágás elkövetésén és ennek büntetésén kívül az eladásból befolyt összeg tizedrészét szintén megfizetni köteles.

— **A fegyver-árusítás.** Az utolsó időben a vidéki rendőrhatalóságok, támaszkodva holmi vármegyei szabályrendeletekre, a kereskedőknek vagy megtiltják a fegyver- és revolver árusítást, vagy pedig nagyon megnehezítik. A belügyminiszterium ezzel szemben a „Magyar Kereskedők Lapja” jelentése szerint arról értesítette a érdekelteket, hogy a fegyver- és revolver árusítása semmiféle szabályrendeletre nincs kötve és a vaskereskedők a fegyvert és revolvért úgy mint más vasárucikket, szabadon árusíthatják.

Bérbe vagy életjáradék

mellett vétetik egy

100—500 holdas birtok.

Bértartam: 12—19 év.

Részletes ajánlatokat a ki-
— adóhivatal továbbít. —

„Jelige 100—500”.

Jó minőségű

**must hl-ként 12 frt., ugyan-
ott 500 hl. egy tömegben
megvehető. Csemege-szőlő,
őszir duráncái barack, rétes-
alma postaládánkint 1 forint.
Előleges pénz beküldése mel-
lett szállít. Zöld paprika,
uborka, paradicsom postalá-
dánkint 80 krajcár.**

Szabó Géza.
Csongrád.

KERESKEDELMI IRODA BUDAPEST, KEREPESI-UT 65.

Küldemények utánvét mellett.

Szenzációs teljes komplett remek ágykészlet rumburgi vászonból, 2 párna, 1 kaprice, 1 paplan áthuzat, szegélyes, divatos minta 4 frt 90 kr.

Ajour kidolgozás 6 frt 50 kr. Kézi slingelés 7 frt 50 kr.

Kelengyevászon valódi és legfinomabb 6 frt 90 kr.

Különlegesség: Double-selyem imitáció paplan, felül és alul két színben remekül kidolgozva, mindkét oldalán használható, minden színben csak 6 frt 90 kr.

Menyasgonyi és csecsemő-kelengyék már 7 frittól feljebb.

Remek 6 személyes kávé készlet, minden színben csak 95 kr., 1 frt 40 és 1 frt 90 kr.

Finom ajour 6 személyes kávé készlet, minden színben 2 frt 20 kr., 2 frt 90 és 3 frt 45 kr.

Remek 6 személyes vászon Damaszt-garnitúra csak 2 frt 10 kr., 1 frt 90 kr., 3 frt 40 és 3 frt 90 kr.

Szép mintázott vászon törülköző 6 db csak 1 frt 25 kr., 1 frt 72, 2 frt 90 és 2 frt 10 kr.

30 rőfös csoda vászon csak 3 frt 65 kr.

30 rőfös vég bőrvászon csak 4 frt 15 kr.

30 „ „ irlandi vászon csak 4 frt 95 kr.

30 „ „ gyöngy vászon csak 5 frt 45 kr.

30 „ „ rumburgi vászon csak 5 frt 60 kr.

30 „ „ prima rumburgi vászon csak 6 frt 40 kr.

50 „ „ rumburgi vászon csak 10 frt 40 kr.

30 „ „ jó chiffon csak 4 frt 65 kr.

30 „ „ R. chiffon csak 5 frt 40 kr.

30 „ „ R. R. chiffon csak 6 frt 85 kr.

30 „ „ csikos kanavász csak 3 frt 25 kr.

30 „ „ csikos vagy kockás prima kanavász csak 4 frt 55 kr.

30 „ „ speciális kanavász 5 frt 40 kr.

30 „ „ fehér csikos csinvat 6 frt 35 kr.

30 „ „ fehér virágos csinvat 7 frt 40 kr.

Varrás nélküli vászonlepedő 2 m. hzsszá és 1 1/2 m. széles csak 92 kr.

Ugyanaz remek vászonból 1 frt. 5 kr.

Htiaz-selyempaplan minden színben, gyönyörű kivitelbe 7 frt 50 kr.

Ugyanaz divatos fodorral 10 frt 50 kr.

Paplan-gombok selyem paszomány kézimunka, tucatja 30 kr.

Egyébként minden e szakmához tartozó legfinomabb árukkal is szolgálhatunk s tekintettel arra, hogy csakis direkt gyarakat képviselünk, ugyanoly, aránylag mesés olcsó árakban szállíthatjuk.

Meg nem felelő visszavétetik.

Creazlepedő legfinomabb, varrás nélküli 1 frt 35 kr.

Remek női ing vászonból kézi himzéssel 85 kr., 1 frt 15 és 1 frt 55 kr.

Remek női chiffon ing schweizi himzéssel csak 1 frt 10, 1 frt 42 és 1 frt 74 kr.

Remek női háló corzeta, nagy választékban csak 98 kr., 1 frt 25 és 1 frt 56 kr.

Remek női chiffon nadrág 90 kr., 1 frt 18 és 1 frt 45 kr.

Remek női chiffon alsószoknyák, himzéssel csak 1 frt 35, 1 frt 75 és 2 frt 25.

Legujabb női ajour vászon ing mesés olcsó ára csak 1 frt 65 kr.

Remek cloth és posztó alsó szoknyák csak 1 frt 65, 2 frt 15 és 3 frt 22 kr.

Férfi ing, legdivatosabb, finom angol batiszt, puha mellű különlegesség 1 frt 55 kr.

Férfi ing, redős, vagy piké mellű legjobb R. chiffonból csak 1 f. 40 kr.

Férfi háló ing legjobb chiffonból divatos mintában csak 1 frt 15 kr.

Selyem cloth paplan, remek munka, minden színben csak 3 frt 95 kr.

Cachemir paplan ép úgy készítve 3 frt 85 kr.

Női és férfi legujabb eqttist divat zsebkendők fehér és mintázott, tucatja 1 frt 75 kr.

Harisnyák, női és férfi, minden árban és minőségben, legjutányosabban.

Pohártörők vászonból, tucatja 96 kr.

Paplanhuzatok mérték után, finom vagy erős szálú vászonból varrás nélkül, egy szélességben 2 frt. Ugyanaz szegélyekkel 2 frt. 50 kr.

Férfigallérok a létező legjobb és legfinomabb minőségben tucatja 1 frt. 80 kr.

Ugyanaz közép jó minőségű tucatja 1 frt. 20.